

že manželku k jeho přijetí zmocnil, nebo že byl na zakázaném jednání své manželky nějak účastněn, nebo kdyby byl s jednáním tím — třeba jen mlčky — souhlasil, nebo je dodatečně schválil, zejména kdyby si byl prospěch z úplaty u vědomí jejího původu přímo nebo nepřímo osvojil (§ 1016 obč. zák.). Poukaz rekurentův na rozhodnutí čís. 3894 sb. n. s. nedopadá, ježto v případě tam řešeném bylo vymáháno vrácení odstupného na tom, kdo je přijal.

Čís. 12742.

Sudiště podle § 99 j. n.

Postižný nárok proti nynějšímu vlastníku nemovitosti ze zhodnocení, přiznávaný judikaturou říšskoněmeckých soudů, nelze považovati za majetkovou hodnotu ve smyslu § 99 j. n.

(Rozh. ze dne 30. června 1933, R I 596/33.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě říšskoněmeckého exekučního titulu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Rekurs napadá usnesení prvního soudu hlavně proto, že exekuce neměla býti vůbec povolena, poněvadž zemský soud ve Vratislavi nebyl příslušný. V tomto směru jest rekurs odůvodněn. Předpokladem pro povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu jest, by cizozemský soud byl podle ustanovení zdejší jurisdikční normy o příslušnosti k zahájení sporu příslušným. Jak z obsahu žaloby jest zjevno, opírala žalobkyně příslušnost zemského soudu ve Vratislavi o to, že žalovaní, nynější povinní, měli proti W-ové, nynější vlastníci pozemku, vyrovnací nárok 5.000 RM, tudíž jmění ve Vratislavi. Jak dále jest zřejmo z obsahu rozsudku zemského soudu ve Vratislavi, ohlásili žalovaní námitku místní nepřislušnosti zemského soudu ve Vratislavi, tvrdíce, že vyrovnací nárok proti W-ové postoupili před zahájením sporu žalobkyni. Jak z odůvodnění zmíněného rozsudku je zjevno, nevyhověl zemský soud ve Vratislavi námitce místní nepřislušnosti, poněvadž na základě provedeného průvodního řízení dospěl ku přesvědčení, že nedošlo k postupu vyrovnacího nároku žalovaných proti W-ové na žalobkyni, že tudíž žalovaným ještě nárok na vyrovnání přísluší, že tím by tito měli ve Vratislavi jmění. Při zkoumání otázky, zda cizozemský soud byl příslušným, nesmí se povolující soud omeziti na to, zda dány jsou důvody, které uvedl cizozemský soud pro svou příslušnost, nýbrž musí zkoumati, zda cizozemský soud byl příslušným podle tuzemských předpisů o příslušnosti. Jest tedy řešiti otázku, zda nárok na vyrovnání, jenž přísluší žalovaným proti nynější vlastníci pozemku, může býti pokládán za jmění ve smyslu § 99 j. n. V tomto směru jest souhlasiti s názorem stěžovatele, že zhodnocovací zákony nečiní zmínky o nároku na vyrovnání ze zhodnocení povinného proti pozdějšímu nabyvateli nemovitosti, nýbrž že tyto nároky na vyrovnání přípustny jsou jen podle judikatury říšského soudu německého. Pokud takový nárok na vyrovnání nebyl na jisto postaven ani smlouvou, smírem nebo soud-

ním výrokem a nebyl oprávněným ani uplatňován, nemůže se tvrditi, že nárok na vyrovnání představuje část jmění oprávněného. K tomu ještě přistupuje, že předpokladem nároku na vyrovnání, jako nároku regresního jest, by nejdříve bylo rozhodnuto o závazku žalovaného proti žalobkyni ze zhodnocení a že o regresním nároku může býti řeč teprve tehdy, jestliže závazek žalovaného byl na jisto postaven ve sporu zhodnocovacím. Z toho, co bylo řečeno, jest zřejmo, že regresní nárok žalovaných proti nynější vlastníci pozemku jest odvislým od osudu nároku žalobkyni proti žalovaným uplatňovaného, a že po pravdě nemůže býti řeči o tom, že žalovaní měli v Německu jmění již v okamžiku podání žaloby žalobkyní. Je-li, jako v souzeném případě, pochybno, zda žalovaným přísluší proti nynější vlastníci pozemku nějaký nárok a tím že mají jmění v Německu, jde tato nejistota k tíži žalobkyni, která se na takový nárok žalovaných jako na část jejich jmění odvolává k odůvodnění příslušného soudu podle § 99 j. n. Kdyby bylo vzato za prokázáno, že jest tu nárok žalobkyní tvrzený a žalovaným proti nynější vlastníci pozemku podle udání příslušející, předbíhalo by se do jisté míry rozhodnutí otázky, zda přísluší žalovaným takový nárok proti vlastníci pozemku, což nemůže býti předmětem zkoumání otázky příslušnosti. Musila by tedy bývala žalobkyně jako vymáhající strana již v exekučním návrhu tvrditi a osvědčiti, že již v době podání žaloby na žalované u zemského soudu ve Vratislavi byl tu nárok žalovaných na vyrovnání vůči vlastníci pozemku již tehdy, to jest, že tento nárok na vyrovnání byl již v určité výši na jisto postaven smlouvou, nebo smírem, nebo výrokem soudním, takže žalovaní mohli s tímto nárokem počítati jako co do výše a důvodu jim příslušející částí jejich jmění. Poněvadž toto vymáhající strana neučinila a tvrzení, že žalovaným přísluší podle zákona regresní nárok proti vlastníci pozemku — jak je zřejmo z výše uvedeného — nestačí k odůvodnění příslušnosti zemského soudu ve Vratislavi, nesměla býti navrhovaná exekuce pro nedostatek požadavku § 80 čís. 1 ex. ř. povolena. Z výše uvedeného jest také lhostejným, že zemský soud ve Vratislavi pokládal na základě důkazů ve sporu provedených regresní nárok žalovaných proti vlastníci pozemku za nárok po právu existující, poněvadž povolující soud musil sám řešiti tuto otázku na základě listin přiložených exekučnímu návrhu a na základě tvrzení návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně vyložil, za jakých podmínek měla by býti povolena exekuce na základě cizozemského exekučního titulu, že totiž první podmínkou jest, by soud vydavší exekuční titul mohl býti příslušným s hlediska tuzemských předpisů o příslušnosti. Dovolací rekurentka sama připouští, že tuto otázku musí soud exekuci povolující samostatně přezkoumati; proto nepřekročil soud rekursní svou pravomoc, jestliže tak učinil. Rekursní soud se omezil na řešení otázky příslušnosti, neboť také to, co uvádí o případném regresním nároku strany povinné a o její

povinnosti ke zhodnocení, uvedl jen v souvislosti s touto otázkou příslušnosti. Ze žaloby i z exekučního titulu je patrné, že k opodstatnění příslušnosti říšskoněmeckého soudu dovoláváno se bylo sudiště majetku ve smyslu, jak je stanoveno v § 99 j. n., a že majetek povinné strany, tehdy žalované, měl spočívat v regresním nároku, který by jí snad příslušel proti nynější vlastníci nemovitosti, Kateřině W-ové. Rekursní soud správně a v souhlase s judikaturou nejvyššího soudu vyložil, že takový nárok zakládající se jedině na judikatuře německých soudů nemůže ještě býti považován za majetkovou hodnotu ve smyslu § 99 j. n. a stačí poukázati dovolací rekurentku k příslušným důvodům napadených usnesení. Nejde-li však o majetkovou hodnotu, nemůže býti řeči ani o jejím postoupení a na věci nic by se nezměnilo, kdyby povinná strana, ať již z jakýchkoli důvodů, onen neexistující nárok byla snad postoupila vymáhající věřitelce; tím by se neexistující nárok nestal existentním a nebyla tím ovšem ani prokázána existence nároku, jak mylně má za to dovolací rekurentka. S tohoto hlediska nesejde na tom, zda snad říšskoněmecký soud regresní nárok uznal čili nic, a že vyřknul, že k postupu žalovanými tvrzenému nedošlo. Protože pak již z exekučního návrhu a spisů k němu připojených je zřejmé, že onen důvod příslušnosti, jehož se dovolávaly žaloba i exekuční titul a jenž odpovídá zdejšímu § 99 j. n., není opodstatněn, mohl o přípustnosti exekuce rozhodnouti soud rekursní, aniž bylo třeba prováděti ještě další řízení o odporu proti povolení exekuce. Již z uvedených listin, předložených vymáhající věřitelkou, vychází, že se žalovaní právem bránili proti příslušnosti německého soudu, že však tato jejich oprávněná obrana neměla úspěchu.

Čís. 12743.

Sudiště podle § 88, první odstavec, j. n. platí jen tam, kde dohoda o splnění byla výslovně uzavřena a písemně prokázána, nikoliv tam, kde se místo splnění dovozuje ze zákona a nikoliv ze smlouvy.

Uplatnění nároku na zhodnocení nedoplatku kupní ceny za nemovitost není ani žalobou o zástavní právo (§ 81 j. n.), ani žalobou hypotekární (§ 91 j. n.).

(Rozh. ze dne 30. června 1933, R I 612/33.)

Na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně, jímž byl přisouzen zhodnocovací nárok, navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce. Soud prvního stupně exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající strana odůvodňuje příslušnost cizozemského soudu tím, že předkládá mezitímní rozsudek cizozemského soudu, jímž se zabýval námitkou nepřislušnosti vznesenou stranou žalovanou, námitku zamítl a svou příslušnost uznal. Soud, povolující exekuci, není však toho názoru, že jest vázán tímto rozhodnutím cizozemského soudu, nýbrž naopak podle § 80 čis. 1 ex. ř. jest oprávněn zkoumati, zda příslušnost cizího soudu zalo-